

Pettersson den Store och Kronfågeln

Min Far arbetade en tid som verkstadsförman på en mindre verkstad som tillhörde ett gjuteri. Där hade tidigare funnits ett tegelbruk också, men inget tegel hade bränts och slagits på årtal. Pappas kollegor hette: Lövet och Strandberg. De tre hade till uppgift att serva alla gjuterimaskiner, men också lite nykonstruktion och förbättringar.

På gjuteriet fanns också en allt-i-allo, som hette Pettersson. Han kallades för "Den Store", för han var så stor i hackan och skröt väldeliga om sina bravader, den ena värre än den andra. Få fann någon sanningshalt i vad han sa, kanske knappast han själv heller. Bland annat så hade Pettersson summit tvärs över Stockholms ström, under vattnet och när han en gång kom fram till järnvägs korsningen i Örsundsbro, där tåget Pepparrotten passerade förr i tiden, så stannade lokföraren tåget och släppte fram Pettersson före.

Ja, det var många som retade sig på Pettersson och hans Mynchhausen-berättelser och Besserwisser-maner. Som sagt, f...n vet om Pettersson själv trodde på vad han sa. Men Pettersson ansåg sig själv vara störst, bäst och vackrast, som det brukar heta.

En frukostrast satt farsgubben, Lövet och Strandberg och diskuterade världsordningen och hur dyrt allt hade blivit. Då kom Lövet med en lysande idé.

- Ska vi inte ta och skoja lite med Pettersson en dag. Ja, lite var sagt med undertonen att här var det frågan om ett eller flera riktiga "practical jokes". Detta förslag föll i god jord och funderandet tog fart, vad skulle man kunna hitta på för fanstyg.

Nu hör till saken att Pettersson var ruskigt snål, på gränsen till gniden. Till råga på allt så hade han en ögonsten; sin Padda. Ja ingen iPad om ni tror det. Detta var långt för datatidsåldern och Mr Jobs uppfinningar. Nej paddan var en svart Citroen med gula trebultsflälgarr, som var bred som en lagårdsdörr och låg och framdörrarna var hängda i bakkanten. Är ni med? Dörrarna öppnades alltså så att säga framåt. Paddan putsades och fejad stup i kvarten och var det något mekaniskt strul, ja då skulle främst Lövet, som var motorintresserad bistå med att lösa problemet. Att lämna bilen på

märkesverkstad var inte att tänka på. Det kunde ju kosta pengar och därmed kom det inte på frågan.

Så tog funderingarna och diskussionen fart, om vad man skulle kunna skoja om. Snart stod det klart att man skulle göra ett tvådelat skämt, som följer:

Snålheten bedrar visheten:

Man lödde fast en bult i en tvåkrona, borrade hål i verkstadsbänken som var av trä, men kantstålskodd, så att säga. Så stack man ner bulten i hålen på en inte alltför iögonfallande plats och skruvade fast tvåkronan ordentligt underifrån. Det gick någon dag, men så upptäckte Pettersson något som blänkte på bänken.

Man såg att han hade noterat ett blänkande föremål, men först några rundor senare, så vågade sig Pettersson fram och känna på pengan. Den verkar sitta fast, tänkte Pettersson. Då är det nog bättre att vänta med mer undersökning då ingen mer är i verkstaden.

Nästa pengabesök, så försökte Pettersson krasa loss pengan, men konstaterade att den satt ordentligt fast.

Pengens öde besegrades vid ett senare besök. Lövet och de andra hade noterat Petterssons intresse för pengan och sagt att nu var det nog snart dags för en upplösning.

Pettersson kom lite senare D-dagen och Pappa, Lövet och Strandberg hade gömt sig bakom en tung svetsgardin med invävt bly.

Man såg att ha-begäret lyste i Petterssons ögon. Han kom in i verkstan, såg sig om och kunde konstatera att han "var ensam". Så tog han fram en stor grov fil med tvär framkant och en blyklubba, gick resolut fram till tvåkronan och försökte bända loss den med filen. Den satt som berg. Då kom blyklubban till heders. Pettersson satte filkanten till pengan och gav filen ett kraftigt slag av klubban. Tvåkronan flög väck med en ruskig fart, som en projektil och ramlade ner bakom några lådor under verkstadsbänken. I lådorna förvarades överblivna järnbitar, ni vet sådana som "är bra att ha", som det så vackert heter. Lådorna vägde tungt, mycket tungt, men Pettersson, han skulle minsann ha tag i bytet. Han la sig ner på alla fyra och under mycken stonk och stön, lyckades han baxa på lådorna, så att tvåkronan kunde nås.

Precis när han skulle till att ta tvåkronan, så steg upphovsmännen fram och frågade vad Pettersson gjorde där under bänken och om de kunde hjälpa till. Pettersson blev helt överrumplad. Han hade bara pengan i huvudet och ingen annan hade ju funnits i verkstaden. Han vart helt överraskad och paff, men fann sig och sa:

- Nej för sjutton, det var inget särskilt. Jag tyckte bara att jag hörde precis som ett fågelpip, som kom från golvet här bakom verkstadslådorna. Detta var inget unikt. Många gånger hade man haft besök av fåglar i verkstadshallen.

- Ojdå, sa Lövet. Kunde du höra vad det var för fågel ,då?

- Nej, jag kan inget om fåglar, men om det var en fågel, så skulle jag släppt hut an, sa Pettersson på bredaste roslagsmål.

- Men du Pettersson, fortsatte Lövet, jag har sett en liten Kronfågel här inne för ett tag sen, men då satt den på bänken.

- Jaså jaha, sa Pettersson, i det att han reste sig, borstade av golvdammet från byxorna, jaha då så var det bra me dä.

Så vände en besviken och snopen Pettersson på klacken och gick ut ur verkstaden utan Kronfågel. Kanske undrade han om de andra visste eller hade sett något.

Från den stunden sas det aldrig ett ord om Kronfågeln mera. Men Pettersson lämnade verkstaden den D-dagen till ljudet av dova diskreta skratt från upphovsmännen.

Lealös men blöt:

En tid senare, så var det dags med nästa skämt. På TV kvällen innan hade man visat en grupp cirkusakrobater som bl..a. kunde sitta på en stol och ta sig runt den. När Pettersson kom till jobbet och han satt med vid frukosten, så kom de att prata om gårdagens cirkusföreställning. Alla uttryckte sin beundran och förvåning, hur någon kunde vara så lealös och vig.

Pratet slutade med att man kom överens om att försöka vara viga och öppna en vattenflaska bakom ryggen, med ena handen bakom ryggen och den andra framför.

Sagt och gjort, fyra flaskor fylldes med vatten och Lövet fick börja. Lövet som var den yngre i gänget kunde med lite besvär öppna flaskan. Pappa och

Strandberg kunde efter många om och men få upp skruvkorken. Så kom turen till den inte ont anande Pettersson. Hade de andra klara det, så skulle inte han vara sämre. Pettersson intog utgångspositionen och efter stor möda lyckades han lossa på skruvkorken. Vad Pettersson inte visste var att i botten på flaska hade man borrarat ett hål. Detta fick till följd att när vacumet lättade, rann vattnet ut och blötte ner byxbenet på Petterssons verkstadsbyxor.

Då blev Pettersson lite ilsk, så farsgubben fick ta honom åt sidan och prata med honom. Pappa sa att han tyckte det var taskigt men hoppades att Pettersson skulle se det roliga i händelsen. Han skulle hjälpa Pettersson så att han kunde blåsa väck och torka bort vattnet med verkstadstryckluften.

- Gå bort till tryckluftslangen, så ska jag öppna för lite luft , sa Pappa.

Pettersson som lugnat ner sig, gick bort till luftslangen, riktade munstycket mot byxfickan på det blöta byxbenet och tryckte på öppningshandtaget. Då blev han varse att tryckluften var ansluten till en vattenkran.

Därpå fick han förtida byte av arbetskläder och en frottéhandduk.

Det dröjde länge innan Pettersson gästade verkstan igen.